UN TELEFON, DINCOLO

de Sebastian A. Corn

Gloria Antrasian a parafat reteta. A semnat-o, gata s-o întinda doamnei Vasilescu, cînd, si-a amintit ca pacienta ei era oarba. S-a rascucit pe scaun, privind dintr-o parte la nepoata batrînei.

“Am scris totul aici,” - cu coada ochiului a vazut ninsoarea ce prafuia linistit pe Str. Batistei - “medicamente, ore, tot.”

Un Chevrolet Lumina claxona în fata intrarii ambasadei SUA. Un sunet afînat care se asorta cu covoarele groase din cabinet. Oare cît de mare era zapada la Sinaia? - Gloria ar fi avut chef sa se plimbe prin parcul castelului Foisor si sa…

“Nu vreti sa va apropiati putin de mine?” a întrebat în soapta doamna Vasilescu.

Gloria Antrasian s-a încruntat. A auzit portile de metal cum scîrtîiau în sinele înghetate. Chevrolet-ul patina pe zapada, vibrînd din chiulase si cilindri.

“Sa ma apropii?”

“As vrea sa va pipai fata” - doamna Vasilescu era jenata - “As vrea sa-mi imaginez cum aratati.”

Gloria s-a uitat la nepoata pacientei sale: ridica din umeri, din ce în ce mai încurcata.

“Nu prea aveti ce sa va imaginati.” a pufnit Gloria în rîs si a schimbat imediat subiectul. “Ne vedem la anul. Cînd o sa veniti la control.”
S-a ridicat de la birou si a facut cîtiva pasi catre usa. Consultatia luase sfîrsit. Doamna Vasilescu ramasese pe scaun, rotind capul cu lentoare, ca si cum ar fi putut s-o urmareasca pe doctorita cu privirea. De fapt, ciulea urechile, încercînd sa-i auda pasii ce sunau înfundat pe covorul gros. Înca zîmbea. Apoi, s-a ridicat si ea, cautînd-o cu mîna pe nepoata ei.
“Ne vedem în ianuarie. La multi ani.” a spus cînd a iesit din cabinet.
Gloria a mormait ceva în urma lor, a închis usa si le-a ascultat cum coboara scarile. Apoi s-a repezit la telefon si a format numarul lui Mihai. S-a uitat la ceas. 16.00. Avea toate sansele sa dea peste Cristina. Îi spusese ca are o zi relativ libera si ca o sa ajunga acasa înaintea lui Mihai.

Declic.

“Cristina? Gloria sînt. Mihai a venit?”

“Nu înca... Te-ai pregatit pentru diseara?”

“Da, da!” a raspuns Gloria grabit, cautînd din ochi walkmanul de pe birou. “Stii, as vrea sa mai sun...”

Cîteva secunde de pauza.

“Sa mai suni... Da. Vrei sa... Vrei sa faci din nou figura aia?”

“Da. Stai lînga telefon si deschide daca apare Mihai.” - de afara s-a auzit bufnetul metalic al portilor ambasadei.

“În regula. Nu ma misc de lînga aparat.”

Au închis amîndoua, iar Gloria a format iarasi numarul de telefon al lui Mihai Corbu.

Apelul se prelungea. Sunase deja de peste zece ori cînd, suprapus tîrîitului, s-au auzit primele voci, îndepartate, filtrate printr-o tesatura de paraziti si pîrîituri. Cîteodata, prinsese si sunete naturale, de pilda vuietul vîntului si, rar, foarte rar, ropotul unei cascade. Acum însa nu se auzeau decît zgomotele electricitatii statice si vocile:

“Doar n-o sa te asezi la volanul unui Lincoln într-un costum cafeniu de casa?” spunea o voce feminina, grava. Gloria a dat din cap, satisfacuta. Stia cine vorbeste. S-a uitat pe birou dupa agenda. Cu putin noroc, o sa reuseasca sa noteze si astazi ce se întîmpla dincolo.

Dintr-un plan secund se auzea o romanta graseiata.

“Serios?” a întrebat a doua voce. Un barbat. Gloria îl recunoscuse de la prima silaba. “Cafeniul merge cu albul de la capota. Unde mai pui ca ninge si...”

“Se spune: albul capotei!” l-a corectat femeia. “În plus, cafeniul nu merge cu velurul visiniu al banchetelor.”

Romanta s-a întrerupt brusc. Cei doi rîdeau potolit. Unul dintre ei a oprit patefonul: discul fîsîia prea tare. Probabil ca era barbatul, pentru ca vocea lui s-a auzit iarasi:

“Cred ca ar fi mai bine sa cumparam un radioreceptor. Philips. Ai auzit de marca asta?”

Femeia îsi aprinsese o tigara. S-a auzit scaparatul unei brichete si apoi vocea ei, usor nazonata din cauza fumului pe care îl plimba în gura:

“Am vazut reclama. Pe Calea Victoriei, lînga Hotel de France, stii?” a facut o pauza. “Crezi ca un radioreceptor e mai bun decît un patefon?”

“Pai… prietenii de la Londra se înnebunesc mai tare dupa emisiunile de radio decît dupa placi… O sa cumpar un radioreceptor Philips. O sa facem comparatia.”

Gloria a aruncat o privire pe strada. Se aprinsesera lampile de iluminat cu halogen. Unul dintre militari de paza în fata ambasadei dadea cu bulgari de zapada într-un coleg de-al lui pe care Gloria nu-l putea vedea. Oare cît o s-o mai duca d-na Vasilescu? - s-a întrebat si a deschis agenda de pe birou. A frunzarit-o rapid si s-a oprit în dreptul numelui Roxana Jerbas.

Asculta vocile din telefon de doua luni încoace si umpluse deja cîteva zeci de pagini cu întîmplari petrecute dincolo. Roxana Jerbas, de pilda, ajunsese în patul lui Nicolae Paul Dan (Enpidi pentru intimii anglofili) la insistentele propriului ei tata, Victor Jerbas, proprietarul unor depozite ridicate între hipodrom si Herastrau. “Enpidi asta trebuie cultivat. Are relatii solide cu Tilea si, prin el, cu finantele de la Londra…”

Gloria trecuse în agenda: Roxana Jerbas, iar dedesubt, notase: blonda, îsi face coafura saptamînal la salonul de lînga Pasajul Englez, are 25 - 30 ani, pariaza pe un pursînge arab (botezat bizar, “Lapusneanu” - de ce oare?). Se duce la curse în fiecare duminica (are o cabina rezervata la hipodrom). Are un rînd de case la Breaza, chiar deasupra Vaii Prahovei si se mai judeca pentru o vila (“Mon Repos”) de la Sinaia.

Cu trei saptamîni în urma, Roxana fusese plecata la Alba Iulia, la rude, si îl reîntîlnise pe fostul ei sot, asistent universitar la Facultatea de Filozofie din Cluj. Din cauza asta, Enpidi îi facuse o scena la revenirea în Bucuresti. Ce mai era? - Ah, Roxanei îi placea înghetata de la Nestor, coniacul frantuzesc si, neasteptat, detesta blanurile si pielaria. În plus, nu-l însotise niciodata pe Enpidi la partidele de vînatoare. Era motivul pentru care el iesea din ce în ce mai rar în padurile din muntii Buzaului, unde se dusese vreme de opt ani încheiati sa doboare ursi. El se lauda ca-i doborîse în afara sezonului, în conditii extrem de proaste, dîndu-le toate sansele, dar Roxana îi replicase ca ceea ce facuse el se chema „…braconaj, nu vînatoare. Doar îti imaginezi ca ai fost fair play. De fapt, ti-ai luat toate masurile sa nu patesti nimic… Nu-i asa?”

Enpidi o invitase la o partida, sa vada cu ochii ei cum stateau lucrurile. Roxana îi raspunsese ca nu trebuia sa vada

nimic. Cît de mult îl costase carabina Holland & Holland pe care o cumparase de la Londra?

Mda. Gloria scrisese în dreptul numelui Roxana Jerbas: ecologista? Îsi daduse seama însa ca n-avea nici un motiv sa scrie asa. Ecologia nu era cunoscuta înca acolo... dincolo.

Zgomotele din telefon se auzeau din ce în ce mai clar. Pîrîiturile au parut ca se dizolva în eterul cablurilor de telecomunicatie întinse de-a lungul si de-a latul Bucurestiului. Gloria ramasese cu pixul suspendat deasupra agendei. A luat walkmanul de pe birou si i-a cuplat microfonul la receptor. La fix! Enpidi se auzea clar acum:

“Si ce vrei sa pun pe mine?”

Probabil ca Roxana îsi tuguia buzele dincolo (Gloria înregistrase si acest tic - aflase de el într-o noapte, cînd Cristina daduse telefonul încet si-l pusese sub o perna ca sa nu-l deranjeze pe Mihai; se simtise ca o ecouteuse, tragînd cu urechea la zgomotele din dormitorul celor doi, dar curiozitatea era, totdeauna, mult mai puternica) - îsi tuguiase buzele deci si întinsese mîna spre Enpidi care a intrat imediat în jocul ei:

“Toc! Mmmm!”

Comedii de cuplu.

“Deci?” a întrebat Roxana.

“În regula. Ziceai ca-ti iei compleul Coco Chanel?” - probabil ca Roxana facea semn ca da, pentru ca Enpidi a conchis: “Bine. O sa-mi iau atunci smokingul londonez. Mack and Spencer.”

Coco Chanel? - Gloria a notat rapid în agenda. Facea Coco Chanel toalete în 1926? Nu era foarte sigura.

“Mack and Spencer...” s-a auzit vocea femeii. “Tu, în smoking londonez, eu, în toaleta pariziana.”

“Da. O sa fim imaginea vie a companiilor de petrol de la Ploiesti. Înfratirea franco-britanica pe pamînt românesc...”

“Ne mai lipsesc pantofii americani.” a lansat Roxana, plictisita. Din tonul ei reiesea ca Enpidi facuse o aluzie care o enervase. Gloria nu putea sa-si dea seama ce se întîmplase.

Apoi, vocile s-au sters brusc. Nu se mai auzea decît soneria telefonului care mergea în gol în casa lui Mihai Corbu. Gloria a închis. S-a uitat la ceas. 16.10. Si-a scos halatul si l-a pus în cuier. Apoi, a început sa se îmbrace cu gesturi lente. S-a mai uitat o data la ceas si a iesit din cabinet. Pe culoar, s-a

întîlnit cu proprietara unui salon de cosmetica de pe acelasi palier. Nu stia cum o cheama. Si-au urat la multi ani.

Gloria era cu mintea aiurea. Se întreba daca la Sinaia nu se blocase drumul spre Cota din cauza zapezii.

“Gloria arata bine” a stabilit Gloria cu voce tare dupa ce a terminat sa-si faca buzele. Din momentul asta n-o sa se mai uite deloc în oglinda. A iesit din dormitor si s-a întrebat cum o sa fie diseara la La Premiera. A dat drumul la televizor. Nu-i placea sa iasa la restaurant. S-a gîndit ca o sa se plictiseasca. Cum îl chema pe tipul ala pe care îl invitase Mihai? - Pallady. O fi ruda cu pictorul?

Daca da, o sa fie de doua ori mai plicticos. Insul o sa aduca vorba despre Theodor Pallady. Poate ca o sa se laude. Daca n-o sa se laude, o sa discute politica, sport sau automobile. Gloria a scos din biblioteca un album de Pallady. Macar sa stie ce sa-i raspunda. Oricum, n-o sa fie atenta la conversatie. Parca putea sa fie interesant un ins pe care îl chema Andrei Pallady…

Albumul a plictisit-o. La televizor era un documentar despre insula Mauritius. Mauritius era prea departe. Cum spusese Enpidi, mai acum o saptamîna? “Cînd ai o nevasta ca Martha, îti vine sa zbori singur de la Bucuresti la Cape Town. Marile descoperiri si calatoriile sînt rezultatul mariajelor cataclismice… Sînt sigur ca nevasta lui Columb era mica si grasa…”

“Martha nu e nici mica, nici grasa…” îl întrerupsese Roxana.

“În schimb e pisaloaga. Si vorbeste mai mult în aluzii.”

Martha. Trebuia sa fie Martha Bibescu - dedusese Gloria. Tot atunci descoperise si anul dupa care discutau toti oamenii aceia. Cautase în colectia de ziare de la Biblioteca Centrala Universitara. 1926. În 1926, printul Bibescu zburase de la Bucuresti la Cape Town. Daca Enpidi mentionase zborul lui Bibescu, însemna ca…

Chiar asa. Gloria a format numarul de telefon al lui Mihai. A raspuns Cristina:

“Esti gata?”

“Mda.” - Gloria a facut o pauza - “Sînt gata.”.

Cristina a rîs:

“Vrei iar sa faci chestia aia?” Poate ca își imagina ca Gloria are o obsesie. Poate ca o credea nebuna. Poate ca din cauza asta o invitase sa-l cunoasca pe Andrei Pallady la La Premiera.

“Mda. As mai suna dincolo…”

“Bine. Mihai e-n baie. Am sa pazesc telefonul.”

Au închis în acelasi timp. Gloria a format din nou numarul. Au urmat apelurile. Zeci de apeluri. Pîrîiturile cresteau si scadeau în ritmul unor valuri electronice izbind membrana receptorului. Vocile se auzeau din ce în ce mai clar. De ce naiba se prindeau numai la telefonul lui Mihai Corbu? Gloria sunase si în alte parti, dar nu prinsese vocile decît la aparatul lui Mihai.

Odata, solicitase un depanator de la RomTelecom. Îi explicase ca, dupa parerea ei, cineva pune înregistrari la telefon. Or fi fost înregistrarile vreunui film? Sau un joc din asta, fara scop, asa cum era obiceiul prin 1995?

Dupa ce verificase telefonul, tipul o întrebase:

“Înregistrari? Cine sa puna înregistrari la telefon?” - o privea asa, dintr-o parte, strîngîndu-si geanta de pînza cauciucata în care tinea sculele. A aruncat o privire în biblioteca. I se parea ca Gloria are carti mult prea voluminoase. “De ce sa puna cineva înregistrari la telefon?”

“Stiu eu? De fapt, ma întreb daca nu face atingere cumva…”

“Atingere?” - depanatorul a format din nou numarul lui Mihai si a ascultat cîteva apeluri - “Nu pare sa fie alt post telefonic… nu.”

Gloria a ridicat din umeri.

“La… la domnul Corbu ati fost?”

“Da. Era doar doamna acasa… I-am facut telefonul bucati. N-avea nici pe dracu’… Da’ doamna m-a pus sa schimb aparatu’. L-am schimbat.” - a strîmbat din nas si si-a aprins o tigara fara filtru, puturoasa - “Degeaba. Vad ca face la fel.”

“Vi s-a mai întîmplat asa ceva pîna acum?”

Tipul ramasese pe gînduri. Dadea din cap.

“Odata, un inginer care locuia pe Matei Millo… a reclamat telefonul din cauza ca oriunde suna, îi raspundea unu’ dintr-un minister… Inginerul se lauda ca nimerea la Interne, dar cînd i-am facut verificarea, am vazut ca aparatul suna chiar la SRI… Puteai sa formezi ce numar vroiai… Am facut numere si de cinci

cifre, si de zece cifre... Cum sa va spun... Am impresia ca era suficient sa ridici receptorul si nimereai tot la securistii aia.” - depanatorul a privit-o scurt pe Gloria - “Dumneavoastra nu nimeriti la ei. Va dau în scris.”

“Înteleg.” - a privit lung spre aparat - “Eu unde nimeresc?”

Individul s-a scarpinat în cap. “Va zic eu ce e. Sînt centralele proaste, aia e. Prea multe îmbucaturi si racorduri, întelegeti?” s-a apucat el sa-si izbeasca pumnii, ca si cum i-ar fi facut în sîc.

Se auzea motorul unui automobil. Cel mai probabil, Lincolnul lui Enpidi. Pe unde naiba rula? - s-a întrebat Gloria. El a întrebat:

“Princiar?”

“Princiar!”

Gloria a frunzarit agenda. Mda. Erau pe undeva pe bulevardul Kisselef. În orice caz, ploua. Pe lînga zgomotul motorului se auzea sfîrîitul ploii pe asfalt.

“Sa vezi ca Martha n-o sa vina.” a remarcat Roxana. “Nu-l înghite pe Hayek.”

Hayek? Gloria i-a trecut numele în agenda. S-a întrebat daca se termina în c sau în k. A ales a doua varianta. Lincolnul a oprit. Zvonul unor voci si al unor tacîmuri. În fundal, un clarinet de jazz. Cînta ceva ce aducea cu Sentimental Journey. Cînd fusese compus Sentimental Journey? O s-o ajute sa localizeze mai bine cînd se petreceau întîmplarile din telefonul lui Mihai Corbu.

“Pe Hayek zici ca nu-l înghite?” a întrebat Enpidi. Doamna... Domnule.... - era vocea unui maître d’hotel. “Cred ca, mai degraba, Martha n-o înghite pe Wilhelmina Hayek.”

Roxana Jerbas a pufnit. Pobabil ca se pregatea sa zica ceva, dar jazz-ul tocmai ataca White Cotton Blues, de Joe King Oliver. Gloria si-a adus aminte ca acum doua zile, Enpidi o dusese pe doamna Jerbas la Grand Hotel du Boulevard. Acolo îl ascultasera în direct pe tipul ala care cînta romante graseiate.

Roxana Jerbas si Enpidi intrau în local. Salutau lumea. Cineva a întrebat-o pe Roxana daca nu dorea sa probeze un Armagnac. Ea a zis ca da.

Gloria s-a uitat la ceas. Discutiile de dincolo se întrerupsesera de doua ori pîna acum. Ca o banda care s-ar fi rupt. Ca niste role de film vechi peste care operatorul ar fi sarit.

Oricum, Gloria nu mai avea mult timp. Cît de curînd, va trebui sa plece la La Premiera.

“E nebun.” soptea Roxana. La Princiar era din ce în ce mai multa galagie. Clarinetul nu se mai auzea.

“Nebun? Max, sa fie nebun? E vicepresedinte la Jockey Club.”

Gloria l-a cautat pe Max în agenda. Era coproprietar cu Victor Jerbas - depozitele dintre hipodrom si Herastrau… Avea vocea mereu ragusita. Fusese coleg de liceu cu batrînul Jerbas, iar în primul razboi locuisera împreuna în aceeasi camera de hotel, pe perioada refugiului la Iasi. Gloria avea propria ei impresie referitoare la Max. N-avea cum sa fie nebun. Cel mult, era beat.

“Înseamna ca e beat.” i-a confirmat Roxana, din telefon.

“Trebuie sa tinem cont de un obicei…” i-a taiat-o Enpidi. “La Princiar nu exista oameni beti. Exista doar oameni bine dispusi.”

“Eh, pe sthrada… lînga Capsa… cum threci…. cum threci de confiserie, e… e o placuhta comemorativa…” se bîlbîia Max.

“Pe Edgar Quinet?” a întrebat Roxana.

“Pai cum?… Pe Edgahr Quinet, bineînteles. Eh, placa aia e… placa aia e un loc… cum se zice, domn’e?”

“Placuta comemorativa a fratilor Capsa?” a încercat sa-l ajute Enpidi.

“Aia e.” - s-a auzit un bufnet urmat de un clinchet de cioburi, ca si cum lui Max i-ar fi scapat paharul din mîna. Receptorul s-a umplut de rîsete.

“Ce-i cu placuta?” s-a interesat Enpidi.

“E un loc… un loc…” Max nu reusea sa spuna ce fel de loc era. Gloria si-a amintit ca “Lapusneanu”, pursîngele arab, calul de curse pe care paria Roxana - era al lui Max.

“N-ai vrea tu niste batog, ceva?” s-a interesat Enpidi.

“Niste icre de Beluga i-ar prinde mai bine.” a soptit Roxana.

Unde naiba era placuta aia? - s-a întrebat Gloria. Locuise vizavi de cofetaria Capsa vreme de ani de zile. N-o remarcase

niciodata. O sa aiba grija sa se uite dupa ea peste cîteva minute, în drum spre La Premiera.

“Ce fel de loc e, Max?” a întrebat Enpidi.

“E un loc benefic, mon cher… Pe aici ehrau … ehrau paduhri de stehjar acum cî… cî… cîteva sute de ani… Paduhri, phricepi? Placuta aia… e pusa chiahr pe locul unui luminis…”

“Luminis?!”

“A vrut sa spuna luminis!” s-a bagat Roxana. “E beat mort, nu vedeti? Uite ca la Princiar sînt si oameni beti praf…”

“Roxana!”

Walkmanul a pocnit scurt. Caseta ajunsese la sfîrsit. Gloria s-a repezit s-o întoarca pe cealalta fata. Max vorbea din ce în ce mai tare, însa parazitii din telefon îl acopereau.

“Un luminis… Unde e acum Casa Capsa, a fost…. luminis… Iarna se adunau ielele… de Craciun se adunau ielele în luminisul asta. Furau copiii din sat… Cîte… Cîte unul, de fiecahre Chraciun. Da. Îl însemnau si copilul ala vorbea în limbi. Vorbea în limbi si auzea ce-si spuneau oamenii în gînd. Ba chiahr… cîteodata, un copil din asta însemnat vede si oameni care nu sînt… Îi vede si-i aude. Se joaca cu ei. Face pla… Face planuhri cu ei…”

“N-aduce nimeni odata icrele alea? Si o cafea!” s-a ambalat Enpidi.

“A fost un luminis… Acu’, acolo sta domn’ Antrasian, ala cahre le-a cumparat casele fhratilohr Capsa… Stiati ca nevasta-sa… nevasta-sa e însemnata si ea? Cica are o sora geamana care -”

Gloria a închis telefonul. A oprit walkmanul. S-a uitat la ceas. S-a gîndit ca risca sa întîrzie. S-a gîndit ca povestile pe care i le spunea tatal ei o plictisisera întotdeauna. Din cauza asta, nu-l ascultase niciodata.

Ce rost avea sa fie atenta la lucruri care se întîmplasera de mult? La ce te puteau ajuta?

Gloria îl privea fix pe Andrei Pallady. Statea sub stema României Mari, aplicata pe peretele nordic al restaurantului La Premiera. Înca nu era gras si nici chelia nu-i era evidenta. Nu vor întîrzia prea mult însa - nici chelia, nici obezitatea.

Dar, mai ales, Andrei Pallady nu stia sa stea picior peste picior. I se vedeau ciorapii albi. Da.

“Nu-mi place sa dansez.” spusese el mai devreme.

“Maple Leaf? Nu-ti place Scott Joplin?” cascase ochii Mihai Corbu.

Nu. Dupa parerea lui Andrei Pallady, Scott Joplin nu mergea în 1995. Acum, lumea se uita la concursuri de Formula I, ce rost mai avea muzica lui Scott Joplin?

Probabil ca din cauza asta nu-l interesa nici cum ar fi trebuit sa stea picior peste picior. Sau te pomenesti ca spusese asa doar ca sa ramîna singur la masa cu Gloria?

Au vorbit despre timpul probabil. Despre politica probabila. Despre Bucurestiul probabil. Despre coruptia probabila si despre sport. Numai ca Gloria se gîndea la dreptunghiul usor decolorat pe care îl vazuse pe zidul casei ei… Un dreptungi decolorat în colturile caruia se aflau patru buloane care nu mai sustineau nimic. Acolo sa fi fost placuta de care vorbise Max în telefon?

Cristina si Mihai nu mai reveneau de pe ringul de dans. Desi Maple Leaf se terminase de mult.

“Ce naiba fac? De ce nu se întorc?” a întrebat Gloria, nervoasa.

“Sa se întoarca? Cine?” s-a mirat Andrei Pallady.

Nu l-a auzit. Nu mai era atenta la el decît din doi în doi: Andrei îi spusese mai devreme, complice, ca nu e ruda cu pictorul Pallady - o spusese prea tîrziu însa si lucrurile nu se mai puteau aranja - orice ar fi facut el.

“Or sa se întoarca fleasca de transpiratie.” a comentat ea si a luat o gura de sampanie.

“Cine sa vina fleasca de transpiratie?”

Gloria i-a zîmbit. A facut semn spre celelalte doua scaune - instantaneu, a simtit cum pielea i se acopera cu o pojghita fina de transpiratie rece. A înlemnit. Cu sonda de sampanie lipita de buze. A observat, concomitent: expresia amuzata a lui Andrei, celelalte doua locuri de la masa, tacîmurile si farfuriile neatinse, neclintite - desi erau la al treilea fel de mîncare.

A simtit cum aerul se încinge.

“Scuza-ma o secunda, te rog!” s-a ridicat ea brusc.

“Te conduc.”

“Nu, mersi. Ma descurc singura.”

Si-a luat poseta si s-a prefacut ca se duce la toaleta.

Honda lui Mihai Corbu nu era în parcarea din spatele Teatrului National. Locul pe care si-l rezervase era plin de

zapada, ca si cum nici o masina n-ar mai fi tras acolo de cel putin o jumatate de zi.

Gloria a pornit în fuga spre Universitate. Gîfîind, s-a oprit la un telefon public din Pasaj, calcînd printre aurolaci adormiti, ocolind gunoierii strînsi în jurul unui tomberon - îsi treceau o sticla de votca de la unul la altul. A format numarul de telefon al lui Mihai Corbu.

Telefonul suna în gol. Iar vocile se auzeau bine de tot. Fara pîrîituri. Fara paraziti.

“Îti dai seama, nu-i place Scott Joplin!” se amuza Cristina.

“Habar n-ai ce swing demential ai pierdut.” - Mihai gîfîia. “Mi-e o sete de înnebunesc. Nu mai luam o sampanie?”

“Ba da! Mai vreau o sticla…” Cristina s-a asezat pe scaun - sorbea din paharul ei însetata, se auzea cît se poate de bine în receptor. “Eh, cum va place la La Premiera?”

“E minunat. Numai ca-i prea cald.” s-a auzit Gloria pe sine însasi cum raspunde. “Si eu as mai vrea sampanie…”

Un olog se tîrîse pe dalele din Pasaj, cu mîna ridicata spre Gloria. Eli, Eli… - Gloria s-a scotocit în poseta si i-a întins o bancnota de o mie.

“N-ar fi mai bine sa încercam un coniac?” l-a auzit pe Mihai. Un chelner se apropiase de masa - Gloria ar fi pus mîna în foc ca era insul ala blond, care vorbea în soapta cînd recomanda ce sa alegi din menu.

“Poate ca doamna ar risca un coniac…” s-a auzit vocea lui joasa.

Un mîrlan! - i-a trecut Gloriei prin cap, în timp ce se auzea pe sine însasi cum raspunde:

“Nu. E chiar prea cald pentru coniac.”

“Petrecere placuta!” a soptit Gloria în receptor. A pus telefonul în furca, si-a înfasat fularul peste guler si a pornit spre iesirea din Pasaj. Se va plimba pe bulevarde. Poate ca se va plimba toata noaptea. Ar fi putut sa se duca pîna la Sinaia chiar - daca ar fi avut chef. Era curioasa cît de mult ninsese în parcul castelului Foisor. Mda. O sa ia un taxi, o sa se duca la gara si o sa ia un tren de noapte catre Sinaia.

A iesit din Pasajul Universitatii si a facut semn unui taxi. Era decisa sa dea o fuga pîna la Sinaia.

O sa închirieze o camera la Pelisor. Mda. O sa închirieze o camera la Pelisor si, mîine, o sa sune acasa. Era sigura ca va avea o convorbire lunga, lunga - interminabila, poate.